

David Copperfield

Charles Dickens

Em tenia agafat el cap com amb unes tenalles, però jo, no sé com, vaig enroscar-me al seu voltant i vaig aturar-lo per un moment, mentre li suplicava que no em pegués. Però va ser només un moment, perquè ell em va estovar de valent un instant després, i en el mateix instant jo li agafava amb la boca la mà amb què em subjectava i l'hi clavava una mossegada. Em carrisquen les dents només de pensar-hi.

Llavors es va posar a pegar-me com si em volgués matar. Per sobre de tot el soroll que fèiem, les vaig sentir a elles que pujaven corrents i ploraven (qui vaig sentir plorar va ser la meva mare, i també Peggotty). Després ell se'n va anar, va tancar la porta per fora i jo em vaig quedar allà a terra, febril, acalorat, lacerat, adolorit i dominat per una ràbia impotent.

Amb quina precisió recordo l'estranya quietud que va semblar regnar per tota la casa, quan em vaig quedar en silenci! Amb quina precisió recordo el sentiment de culpa que es va apoderar de mi quan la coïssor i la ràbia van començar a minvar!

Em vaig quedar una bona estona escoltant, però no se sentia res. Vaig aixecar-me de terra com vaig poder, i en veure, reflectida al mirall, la meva cara tan vermella, tan inflada i tan desfigurada, gairebé em vaig fer por a mi mateix. Les bastonades m'havien tibat la pell, i em feien tant mal que les llàgrimes em tornaven a negar els ulls a cada moviment que feia; però això no era res comparat amb la culpa que sentia, i que m'oprimia el pit com si fos el més atroç dels delinqüents.

Es començava a fer fosc, i jo havia tancat la finestra (la major part del temps havia estat amb el cap repenjat a l'ampit, a estones plorant, a estones dormitant i a estones mirant a fora com un enze), quan vaig sentir la clau i vaig veure entrar la senyoreta Murdstone amb una mica de pa, carn i llet. Ho va deixar sobre la taula sense dir res, mentre em mirava fixament i amb una fermesa exemplar; després va retirar-se i va tornar a deixar la porta tancada amb clau.

Molt després d'haver-se fet fosc jo encara seia allà preguntant-me si vindria ningú més. Quan ja em va semblar del tot improbable, almenys per aquell vespre, em vaig despullar i em vaig ficar al llit; i allà vaig començar a preguntar-me, espantat, què seria de mi: havia comès un acte criminal? Em detindrien i em tancarien a la presó? Corria el risc d'acabar a la forca?

DICKENS, Charles. *David Copperfield*. Traducció de Joan Sellent. Barcelona: Universitat Pompeu Fabra / Destino, 2003, p. 123 - 124.

Traduït per Joan Sellent